

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 155/19
Luxembourg den 12. december 2019

Dom i sag C-435/18
Otis m.fl. mod Land Oberösterreich m.fl.

Personer, der ikke er aktive som udbydere eller efterspørgere på et marked, der er berørt af et kartel, kan kræve erstatning for den skade, som dette kartel har forårsaget

Ved dom af dags dato fremkom Domstolen med nogle vigtige præciseringer vedrørende forholdet mellem EU-bestemmelserne og bestemmelserne i national ret vedrørende søgsmål om erstatning for skader forårsaget af et kartel, idet den fastslog, at artikel 101 TEUF skal fortolkes således, at et offentligt organ, som har tildelt støttelån til aftagere af produkter omfattet af kartellet, kan kræve erstatning for den skade, som kartellet har forårsaget.

Baggrunden for sagen for Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) var en sag om erstatning anlagt af bl.a. Land Oberösterreich (herefter »sagsøgeren«) mod fem selskaber, som drev virksomhed på markedet for installation og vedligeholdelse af elevatorer og rulletrapper, hvis deltagelse i konkurrencebegrænsende adfærd inden for rammerne af et kartel allerede var blevet fastslået. Sagsøgeren havde ikke lidt skade som aftager af de af kartellet berørte produkter. Til gengæld havde den forhøjelse af byggeomkostningerne, som kartellet havde forårsaget, bevirket, at sagsøgeren havde tildelt støtte i form af støttelån til finansiering af byggeprojekter berørt af kartellet, på et højere beløb, end der ville have været tale om uden dette kartel, hvilket fratog sagsøgeren muligheden for at anvende denne difference til andre mere fordelagtige formål. Ifølge Oberster Gerichtshof begrænser de principper, som i national ret regulerer erstatning for rene formueskader, erstatningen til alene at omfatte skade, som den tilsidesatte regel havde til formål at forhindre indtrædelsen af, hvilket vil kunne udelukke erstatning for skade lidt af personer, som ikke er aktive som udbydere eller aftagere på det af kartellet berørte marked.

Som svar på spørgsmålet fra Oberster Gerichtshof om en sådan begrænsnings forenelighed med artikel 101 TEUF bemærkede Domstolen først, at artikel 101, stk. 1, TEUF skaber umiddelbare virkninger i forholdet mellem private og navnlig giver enhver, som har lidt en skade som følge af aftale eller en adfærd, der kan begrænse eller fordrøje konkurrencen, ret til at kræve erstatning, når der er en årsagsforbindelse mellem skaden og tilsidesættelsen af konkurrencereglerne. Domstolen bemærkede desuden, at de nationale regler for udøvelsen af denne ret til at kræve erstatning ikke må skade den effektive anvendelse af artikel 101 TEUF.

Domstolen fandt, at beskyttelsen mod de ugunstige følger af en overtrædelse af EU-konkurrencereglerne i høj grad ville lide skade, hvis retten til at kræve erstatning for skade forårsaget af et kartel var begrænset til udbydere og aftagere på det af kartellet berørte marked. I hovedsagen bevirker den begrænsning, som i national ret er fastsat med hensyn til den skade, som der kan kræves erstatning for, netop, at erstatning for den af sagsøgeren påberåbte skade udelukkes, idet sagsøgeren ikke er udbyder eller aftager på det af kartellet berørte marked. Domstolen bemærkede i denne henseende, at idet deltagerne i et kartel ellers ikke vil skulle betale erstatning for al den skade, som de kan have forårsaget, er det således ikke nødvendigt, at der desuden er en specifik forbindelse mellem den skade, som den pågældende har lidt, og det beskyttelsesformål, som forfølges med artikel 101 TEUF.

Ifølge Domstolen indebærer artikel 101 TEUF således, at enhver, som ikke er aktiv som udbyder eller aftager på det af et kartel berørte marked, men som har tildelt støtte i form af støttelån til

aftagere af produkterne udbudt på dette marked, kan kræve erstatning for den skade, som denne har lidt, fordi størrelsen af denne støtte har været højere, end den ville have været uden det nævnte kartel, hvilket har bevirket, at disse personer ikke har kunnet anvende denne difference til mere lukrative formål. Endelig præciserede Domstolen, at det tilkom den nationale ret at afgøre, om sagsøgeren havde mulighed for at foretage mere fordelagtige investeringer, og om sagsøgeren havde ført bevis for en årsagsforbindelse mellem denne skade og det omhandlede kartel.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

[Dommen](#) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127